

[H. C. Andersen.]

vender sig imod med saa stor Afsky og Harmesom netop Sædelighedsforbrydelserne. Hjemmenes Vogtere forstaaer i særlig Grad, at her er det ofte et helt Livs Lykke, der staaer paa Spil. Dette Syn fandt i 1921 et meget talende Udtryk i Danske Kvinders Adresse til Regering og Rigsdag, hvori Kravet om Sikkerhedsforanstaltninger rejstes, saa vidt jeg ved, af over 100 000 danske Kvinder. De krævede for det første, at Samfundet sikres mod, at en Voldtægtsforbryder kan gentage sin Forbrydelse, og for det andet, at uhelbredelig seksuelt abnorme Individuer, der har begaaet en Sædelighedsforbrydelse, afsondres for Livstid. Heller ikke tror jeg, jeg tager fejl, naar jeg siger, at disse Krav, baaret frem med saa stor Styrke, som Tilfældet her var, var medvirkende til, for ikke at sige den egentlige Aarsag til, at Interneringsloven af 1925 kom. Saa kan man spørge, om denne Lov da ikke har virket og virker tilstrækkeligt, saaledes at det nu foreliggende Lovforslag i Virkeligheden er overflødig. Ogsaa her vil jeg tillade mig at henvise til de udførlige Oplysninger, som den højtærede Sundhedsminister gav ved Sagens Behandling i Folketinget — de findes i Folketingets Forhandlinger Sp. 3078. Læser man disse Oplysninger igennem, faar man det bestemte Indtryk, at selv om den omtalte Lov er en god og fuldkommen uundværlig Lov, frembyder der sig alligevel et nyt Problem til Løsning. Vanskeligheden ligger nemlig i dette, som den højtærede Minister ogsaa nævnte, om de internerede til sin Tid vil kunne udskrives uden Fare for Samfundet, og den Besked, som man har faaet herom, forekommer mig at være meget nedslaaende, idet det siges, at Udskrivning praktisk talt aldrig vil kunne finde Sted.

Dette maa man have i Erindring ved en Bedømmelse af det foreliggende Lovforslags § 1, der omhandler Personer, hvis Kønssdrifts abnorme Styrke eller Retning udsætter dem for at begaa Forbrydelser og derved fremkalder Fare for dem selv og Samfundet. Saadanne Mennesker giver man ifølge Lovforslaget Tilladelse til at underkaste sig Indgreb i Kønnsorganismen, naar de selv begærer det, og der, som nævnt af Justitsministeren, foreligger Erklæring fra Retslægeraadet og Sundhedsstyrelsen. Det er Stakler, disse Mennesker, og der er vistnok ingen normale Mennesker, som kan sætte sig fuldt ind i deres Sindslidelser. At der udkæmpes svære Kampe mellem den stærke Drift, som her er nævnt, og det, jeg vil kalde en uhelbredelig syg Villie,

er der neppe nogen Tvivl om. Spørgsmaalet er da dette, om man bør nægte disse Mennesker Opfyldelsen af det Krav, de ofte selv stiller. Jeg tænker mig, at de fleste Begæring, naar Talen er om Lovforslagets § 1, vil angaa det større Indgreb, som er nævnt i Lovforslaget, hvorved Driften, saa vidt jeg fra et Lægmandsstandpunkt forstaaer, ganske vil forsvinde. Sker dette, er der ikke mere Brug for Internering, de paagældende vil opnaa Frihed til at færdes i Samfundet og arbejde i Samfundet som andre Mennesker. Spørgsmaalet er da, om Indgrebet har saadanne Virkninger, at de paagældendes Værdi som Mennesker sættes over Styr — jeg tænker her paa, om Sindssygdom eventuelt kan blive Følgen. Lægevidenskaben har udtalt sig saaledes derom, at den ikke mener, dette vil blive Tilfældet. I hvert Fald ser Videnskaben saaledes paa det, at jeg mener, man meget vel tør gaa ind under Ansvar, hvad Lovforslagets § 1 angaar.

Vender man sig til den følgende Paragraf i Lovforslaget, § 2, saa stiller Sagen sig, som det ogsaa blev nævnt af den højtærede Justitsminister, vanskeligere. Der er her Tale om psykisk abnorme Individuer under Anstaltsforsorg. Ja, det er vel de Mennesker, man almindeligvis kalder aandssvage, uden at dette dog naturligvis er den rigtige Betegnelse. Spørgsmaalet her er jo ligetil, som det ogsaa var ved den første Paragraf: Har Samfundet nogen som helst Ret til at hindre saadanne Mennesker i at sætte Børn i Verden? Thi selv om man i mange Tilfælde kan paavise, at Afkommet er arveligt belastet, saa er Videnskaben, saa vidt jeg da kan forstaa, endnu ikke kommet saa langt, at man her har fuldkommen sikker Grund at staa paa. Frivillighedsprincippet, som blev fremhævet ved Lovforslagets § 1, maa selvsagt her i nogen Maade forlades, for det drejer sig om Mennesker, der er ude af Stand til at forstaa, i hvert Fald klart, hvad der er Tale om, og derfor maa det naturligvis ikke alene billiges, men ogsaa kræves, at der gøres alt, hvad der kan gøres, for at bibringe dem Forstaaelse af Alvoren i det, der sker. Alligevel tror jeg, at man ogsaa bør gaa ind for Vedtagelsen af denne Paragraf i Lovforslaget. Jeg mener ikke, at alle i deres Tilværelse træffer paa den Slags Individuer, som Talen her er om, men alle, som har med Værgeraadssager at gøre, vil have mødt dem. En Tid har man dem gaende hjemme i Kommunen til Ulykke for sig selv og for de Børn, de sætter i Verden, senere havner de paa Anstalt.